

Nr 126.

Av herrar **Brädefors** och **Hagberg** i Luleå, om anslag till arbetarnas idrottsförbund.

Inom alla samhällsklasser och grupper erkännes numera idrottens och gymnastikens betydelse för danandet av ett friskt och hårdigt folkmaterial. Idrotten och gymnastiken har blivit en av de viktigaste faktorerna för folkhälsans bevarande och höjande. Den moderna idrottsrörelsen har också växt ut till att bli en social maktfaktor av väldiga mått, men som framför allt utnyttjas i borgarklassens intresse. I ett så litet land som Sverige räknas medlemsantalet i hundratusenden. Staten har sedan en följd av år beviljat avsevärda summor till dess understöd. I årets statsverksproposition äskas sålunda 80,000 kronor till detta ändamål. Hittills ha dessa statsanslag helt och hållet varit förbehållna för de idrottsorganisationer, som äro anslutna till det borgerliga idrottsförbundet (Svenska Gymnastik- och Idrottsföreningarnas Riksförbund). Detta till trots, att det utanför detta förbund även finnes idrottssammanslutningar av icke obetydlig numerär och idrottslig vikt, och trots att medlens användning gjorts till föremål för många och berättigade anmärkningar samt oaktat att detta borgerliga riksidrottsförbunds ledande kretsar allt mer öppet tar ståndpunkt i kampen mellan klasserna — på den härskande klassens sida.

Den ledande principen för den borgerliga idrottsrörelsen blir allt mer utpräglad: att utbilda ett fåtal specialtränade stjärnor, som utåt skall försvara »landets idrottsära». Att man för att förnya denna stjärnelit även måste ägna ett visst intresse åt de breda massorna av idrottsutövare är ett sakförhållande som ej rubbar på denna förut konstaterade ledande borgerliga idrottsprincip. Att intresse måste ägnas de breda massorna av idrottsutövare förklaras också därmed, att den härskande klassen i idrotten ser ett utmärkt medel varigenom den kan bearbeta dessa massor med sin ideologi, och preparera dem med sin samhällsuppfattning. Att så är fallet visar ett flertal uttalanden av borgerliga idrottsledare. Eller för att ta ett karakteristiskt exempel: den s. k. Sigtunakonferensen, där kyrkliga och idrottsliga ledare diskuterade bästa sättet att bearbeta idrottsmännen i religiös riktning.

Konstaterandet av principen om stjärnidrotten som det förnämsta för den borgerliga idrottsrörelsen kan också illustreras med en mångfald exempel. Vi påpekar här endast det faktum, att stjärntävlingarna äro de som såväl publicistiskt som i övrigt ägnas den största uppmärksamheten. Det kras-

saste exemplet härför äro de borgerliga olympiaderna, som uteslutande äro en tävling mellan en handfull av professionellt tränade stjärnidrottsmän från varje land. Och till dessa olympiader har statens pengar i stor utsträckning använts, i stället för att läggas ned på förbättrande av massornas fysiska standard. Och vi kunna i detta sammanhang ej heller undgå att påpeka hurusom medlemmar av en onödigt tilltagen ledarstab även använt de anslagna medlen till ändamål, som minst av allt kan kallas idrottsliga, även om de fått det oskyldigt klingande namnet »representativa».

Att den borgerliga idrottsledningen vid upprepade tillfällen tagit ståndpunkt mot arbetarklassen i de sociala konflikterna kan också med fakta påvisas. Vi nämna: Stadionstyrelsens i Stockholm vägran att upplåta Stadion för en minnesfest över Sacco och Vanzetti, under det en hyllningsfest tilläts för deltagande på de vitas sida i inbördeskriget i Finland; Värmlands Fotbollsförbunds förläggande av en domarkurs till ett blockerat hotell, trots att annan lokal stod till förfogande; Svenska Brottningsförbundets varning till de svenska brottare, som deltog i Spartakiaden i Oslo 1928, och nu senast uteslutningen av Frånö idrottsförening ur riksförbundet därför att dess medlemmar icke ville tolerera en strejkbrytare som medlem i sin organisation. För att ej tala om försöken att mobilisera idrottsmännen till parader för monarkins representanter.

Med utgångspunkt från dessa relaterade förhållanden slå vi fast, att det borgerliga riksidrottsförbundet är en organisation med *bestämda politiska syften*, som äro fientliga mot arbetarklassens frigörelsesträvanden. Detta faktum kan inte fraserna om den borgerliga idrottsrörelsens »politiska neutralitet», dess »klassförsoningskaraktär» eller roll som »fredsfaktor» någonsin bringa ur världen.

Arbetarnas Idrottsförbund (AIF) är från riksidrottsförbundet fullständigt fristående. Arbetaridrottsmännen ha konstaterat att riksidrottsförbundet ej tillgodosett arbetaridrottsmännens intressen.

AIF i Sverige liksom i andra länder har bildats för att samla arbetar- och småbondeungdomen för fysisk fostran. AIF består till största delen av de fattigaste arbetarna. Detta gör att AIF har stora ekonomiska svårigheter att kämpa med. Medlemmarna ha också i stor utsträckning drabbats av arbetslöshet. Omkring 60 procent av medlemsantalet äro arbetslösa. Att det inom idrottsrörelsen fanns ett behov av ett AIF bevisar det faktum, att sedan förbundet bildades 1928 har det vuxit ut till att omfatta 115 föreningar med 8,000 medlemmar. Framför allt bland Norrbottens arbetar- och småbondeungdom har AIF vuxit sig stark. Enbart i Norrbotten finnas 27 arbetaridrottsföreningar med omkring 2,500 medlemmar, anslutna till AIF. Även i mellan-Sverige har AIF utvecklats synnerligen raskt.

På grund av den stora fattigdom som råder bland medlemmarna inom AIF har detta medfört, att förbundets ekonomiska ställning är svag. Vår instruktionsverksamhet, som måste lämpa sig efter de ekonomiska förhål-

landen som våra medlemmar och föreningar har, blir därigenom synnerligen försummat. Dessutom motarbetas AIF i stor utsträckning såväl av myndigheter som industriföretagare. På många platser få AIF-föreningarna ej hyra av kommunerna ägda gymnastiklokaler och idrottsplatser.

På många platser äro AIF-föreningarna helt avstängda från både statliga och kommunala idrottsplatser. Detta försvårar ju i hög grad AIF-föreningarnas arbete för arbetarungdomens fysiska fostran. Vi anse, att alla idrottsplatser skola stå öppna även för medlemmar av AIF, och främst då de statliga och kommunala idrottsplatserna.

Det borgerliga idrottsförbundet åtnjuter anslag för representation i utlandet — t. ex. senast vid Olympiaden i Los Angeles. Då även AIF representerar vid tävlingar i utlandet, vore det rimligt att anslag gavs till AIF. Under 1933 kommer den största internationella tävling som någonsin hållits — Världsspartakiaden i Moskva — att organiseras, till vilken även AIF erhållit inbjudan och kommer att sända en delegation. Vi våga påstå, att representationen på Världsspartakiaden är av största betydelse för utvecklandet av de vänskapliga förbindelserna mellan Sverige och Sovjet-Unionen.

Med vad vi här ovan framhållit föreslå vi,

att riksdagen beslutar om ett anslag till Arbetarnas Idrottsförbund på 10,000 kronor. Detta anslag skall av AIF användas dels till bestridande av kostnader för administrationsinstruktionsverksamhet, dels till bestridande av kostnader för tävlingsrepresentation i utlandet samt dels till anslag åt AIF-föreningar som under 1933—1934 bygga egna idrottsplatser.

Stockholm i januari 1933.

J. H. Brädefors.

Hilding Hagberg.
